

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: OT/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3521010284
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Erika Trtalová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2021:3521010284.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudkyňou JUDr. Ing. Erikou Trtalovou, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému H. Š., U.. XX.XX.XXXX H. E., Č., F. R. R. D. R., N.. Š.F.. O. XXX/X, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), na hlavnom pojednávaní konanom v Novom Meste nad Váhom dňa 03. septembra 2021, t a k t o

r o z h o d o l :

Obžalovaný: H. Š., U.. XX.XX.XXXX H. E., Č., F. R. R. D. R., N.. Š.. O. XXX/X,

je vinný, že

dňa 21.07.2021 v čase o 07.15 hod. v R. D. R. po miestnej komunikácii ulice R., viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EČ: G. po tom, čo požil alkoholické nápoje, pričom bolo dychovou skúškou zistených 0,52 mg/l alkoholu v jeho dychu,
t e d a

vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privedil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku,

č í m s p á c h a l

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 /štyri/ mesiace.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému podmienčne odkladá výkon trestu odňatia slobody za súčasného uloženia probačného dohľadu v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 30 /tridsať/ mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 s použitím § 51 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovanému ukladá zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá povinnosť podrobiť sa kedykoľvek na vyzvanie súdu alebo príslušníka Policajného zboru Slovenskej

republiky skúške na alkohol alebo návykovú látku za účelom kontroly dodržiavania zákazu požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu po dobu 30 (tridsať) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal na tunajšom súde sudcovi pre prípravné konanie postupom podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu sp. zn. Pv 432/21/3304-1 zo dňa 22.07.2021 na obžalovaného H. Š., stíhaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine. V záverečnej reči prokurátor navrhol aj trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EČ: G..

Vychádzajúc z výsledkov prípravného konania vydal samosudca dňa 22.07.2021 pod č. k. OT/55/2021-33 trestný rozkaz, ktorým obvineného uznal za vinného v zmysle obžaloby a uložil mu trest. Proti trestnému rozkazu podal odpor včas prokurátor bez ďalšieho odôvodnenia.

Súd na hlavnom pojednávaní dňa 03.09.2021 vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného H. Š., oboznámením ostatných listinných dôkazov, ktorý je súčasťou spisového materiálu, pričom zistil nasledovné:

Obžalovaný H. Š. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), vrátane poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, právne kvalifikovaného ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Po vyhlásení obžalovaného súd v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku dopytom na obžalovaného zistil, že obžalovaný rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, že bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, že porozumel právnej kvalifikácii skutku ako konkrétneho trestného činu. Obžalovaný bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu. Obžalovaný tiež deklaroval, že vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku robí dobrovoľne. Súd následne obžalovaného poučil v intenciách ustanovení § 257 ods. 2, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, najmä o tom, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zistiac stanovisko prítomného prokurátora v zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku, súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom tiež podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že vykoná dokazovanie len ohľadne výroku o treste, jeho druhu a výmere.

Z vyjadrenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní a z jeho výsluchu zo dňa 03.09.2021 vyplynulo, že svoj čin úprimne oľutoval. Uviedol, že nechám na zvážení súdu ako rozhodne. V rámci skráteného konania uvádzal, že motorovým vozidlom sa každý deň dopravoval do práce. Vozidlo má 21 rokov. Nové vozidlo si nedokáže kúpiť, pretože toľko nezarába.

Prokurátor záverom uviedol, že si myslí, že je na mieste, aby obvinenému bol uložený trest prepadnutia motorového vozidla, pričom z dokazovania vyplynulo, že v čase spáchania skutku ho toto vozidlo využíval len obvinený pre vlastnú potrebu a bol jeho vlastníkom. Ak dnes namieta, že treba prihliadnúť aj na iné skutočnosti, k tomu uvádza, že toto tvrdenie nemôže súd vziať do úvahy, nakoľko tieto nové skutočnosti nastali až po spáchaní skutku a obvinený v zásade potrebuje vozidlo len pre seba. Zároveň žiada, aby súd uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody s primeranou skúšobnou dobou a ďalej mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu.

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Vzhľadom na priznanie viny obžalovaného, ktoré súd uznesením na návrh prokurátora obžalovaného prijal, s prihliadnutím aj na ostatné dôkazy, získané v prípravnom konaní, subsumoval súd protiprávne konanie obžalovaného pod právnu normu ustanovenia § 289 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný šoféroval motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, pri ktorom by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Obžalovaný sa tohto trestného činu dopustil ako plne trestnoprávne zodpovedný subjekt. Súd nemal za preukázanú absenciu trestnej zodpovednosti obžalovaného za tento trestný čin. U obžalovaného ide o konanie úmyselné, pretože vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, a pre prípad, že by ho spôsobil, bol s takýmto následkom uzročený. Zákomom chráneným záujmom je v predmetnej trestnej veci je ochrana života, zdravia a majetku.

Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že bol jedenkrát trestne stíhaný - podmienenečné zastavenie trestného stíhania so skúšobnou dobou v trvaní 24 mesiacov.

Z výpisu z evidenčnej karty vodiča - obžalovaného H. Š. - vyplýva, že obžalovaný získal vodičské oprávnenie dňa 01.05.2004 a do spáchania prejednávaného skutku, t. j. do 22.07.2021 spáchal 7 dopravných priestupkov, kde mu boli uložené nasledovné sankcie: peňažná pokuta 2.000,-Sk, 1000,-Sk, 30,-Eur, 50,- Eur, 20,-Eur, 140,- Eur a 20,- Eur, teda zo správania obžalovaného vyplýva, že doterajšie tresty nemali naňho žiaden prevýchovný vplyv, keďže ani sprísnenie sankcií vo forme peňažných pokút neodradili obžalovaného od protiprávneho konania.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal ďalšie dokazovanie čítaním listinných dôkazov v rozsahu a spôsobom, ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienenečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd uloží trest prepadnutia veci, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,

Podľa § 60 ods. 6 písm. b) Trestného zákona ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak hodnota veci je v zjavnom nepomere k miere závažnosti prečinu.

Pri rozhodovaní o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu špecifikované v § 34 Trestného zákona. Predmetné ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, tak pred páchatelom trestného činu, proti ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), ako aj vo vzťahu k ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, proti ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Nepomer medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatela, možnosti jeho nápravy ale taktiež následky spôsobené následky trestným činom. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatela má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Na základe uvádzaných základných zásad pre ukladanie trestu súd pri prihliadnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby na 30 mesiacov a trestom zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 30 mesiacov.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd u obžalovanej zistil 1 poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaný priznal a svoj čin úprimne oľutoval. V prospech obžalovaného možno hodnotiť, že v konaní pred súdom, keďže si bol vedomí spáchania skutku, svojim vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenil súd od dokazovania viny. U obžalovaného súd pritom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť.

Obžalovaného súd uznal za vinného a trest mu ukladal za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, kde je základná trestná sadzba v rozmedzí 0 až 1 rok. Vzhľadom k tomu, že v prípade obžalovaného prevažoval pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi 1:0, znižovala sa zákonom ustanovená horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, z toho dôvodu, konečné rozmedzie trestnej sadzby po úprave predstavovalo trestnú sadzbu 0 až 8 mesiacov. Súd pri konečnom rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody, prihliadol aj na samotný postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k spáchaniu priznal, trestný čin oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný, čím obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez vykonania dokazovania ohľadom viny na hlavnom pojednávaní. Súd prihliadol na predchádzajúci život obžalovaného, ktorý je v podstate bezúhonnou osobou, čo do odsúdenia za trestný čin, avšak nie čo v prípade páchania priestupkov. Na základe uvedeného má súd za to, že nebolo možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, ale ani nebolo dôvodné uložiť trest odňatia slobody pri hornej hranici trestnej sadzby, pričom na všetky okolnosti považoval súd za primeraný trest v trvaní 4 mesiacov. Trest spolu s uložením trestu zákazu činnosti možno považovať za dostatočný na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti.

Zároveň súd skúmal zákonné podmienky na povolenie odkladu výkonu trestu v zmysle § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona, pričom súd dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovaného s prihliadnutím na jeho doterajší život a na okolnosti prípadu, na zabezpečenia ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutý. V súlade s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň mu určil skúšobnú dobu 30 mesiacov, ktorú považuje za dostačujúcu.

Z dôvodu zamedzenia škodlivého vplyvu alkoholu na konanie obžalovaného mu súd súčasne uložil podľa § 50 ods. 2 s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 4 Trestného zákona uložil povinnosť podrobiť sa kedykoľvek na vyzvanie súdu alebo príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky skúške na alkohol alebo návykovú látku za účelom kontroly dodržiavania zákazu požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky.

Keďže obžalovaný spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla, súd za použitia § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ukladal obžalovanému aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá. Súd zastáva názor, že trest je potrebné obžalovanému uložiť za spáchanú trestnú činnosť, pretože súdna prax sa zhoduje v tom, že uloženie trestu zákazu činnosti je plne odôvodnené pri tomto trestnom čine a vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Pokiaľ ide o výmeru tohto trestu, vzhľadom na doterajší život, správanie sa obžalovaného, ako aj nameranú hladinu alkoholu v krvi, ktorá je relatívne blízko k hranici s priestupkom (1,15 promile), súd za primeraný trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu, považoval trest vo výmere 30 mesiacov. Takýto trest zákazu činnosti spolu s uloženým trestom odňatia slobody je dostatočný na zabezpečenie ochrany spoločnosti, ako aj nápravy obžalovaného a tiež napĺňa funkciu individualizácie trestu.

S prihliadnutím na zistené okolnosti považuje súd uložený trest obžalovanému za trest, ktorý zároveň plní funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Súd nevyhovel návrhu prokurátora, aby súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci - motorového vozidla. V zásade uloženie trestu prepadnutia motorového vozidla pri tomto trestnom čine je možné, avšak rovnako ako každý uložený trest, aj tento musí spĺňať kritéria stanovené trestným zákonom pre ukládanie trestov v § 34 Trestného zákona. Nemožno opomenúť, že by uložením takéhoto trestu šlo už v podstate o tretí trest za trestný čin, ktorý je v trestnom zákone podľa výšky trestnej sadzby jeden z najmenej závažných (odňatie slobody 0-1 rok). Prvým býva štandardne buď trest odňatia slobody prípadne peňažný trest a súdna prax zaujala stanovisko, že je plne na mieste aj trest zákazu činnosti.

Individualizácia trestu a tiež jeho primeranosť sú popri ostatných funkciách trestu dôležitými zásadami pri ukladaní trestu. Za absolútne neprimeraný a v rozpore so zásadami pre ukládanie trestov sudca považuje taký postup, ak by bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia motorového vozidla, ktorý táto osoba používa na súkromné aj pracovné účely. Rozhodne ochrana spoločnosti si uloženie tohto trestu nevyžaduje, túto dostatočne naplňa najmä uloženie trestu zákazu činnosti, ale tiež podmienený trest odňatia slobody s určením skúšobnej doby a uložením povinnosti nepožívať alkoholické nápoje. Výchovné pôsobenie trestu z pohľadu individuálnej prevencie je u obžalovaného dostatočné už aj pôsobením uloženého trestu. Nemožno tvrdiť vzhľadom na postoj obžalovaného bez akýchkoľvek bližších indícií, že by sa z odsúdenia, ktoré mu bolo uložené, nepoučil. Naopak, práve pri takejto osobe, ktorá sa ihneď k trestnému činu priznala a tento oľutovala, možno predpokladať, že išlo naozaj o ojedinelé vybočenie z vedenia inak riadneho života, pričom v prípade obžalovaného šlo o nevedenie si, že môže byť ešte pod vplyvom alkoholu. Už aj samotné zaistenie motorového vozidla a nemožnosť jeho prípadného využitia zo strany rodiny, či blízkych osôb je výrazným zásahom do vlastníckych práv obžalovaného a nejaví sa s prihliadnutím na všetky okolnosti ako žiaduce.

Súčasnú uloženie aj trestu prepadnutia motorového vozidla pre trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona by bolo predstaviteľné v prípadoch opakovanej recidívy páchatel'ov tohto trestného činu, prípadne opakovaného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, kedy by sa z predchádzajúceho života páchatel'a javilo uloženie daného trestu nielen za primerané ale aj nevyhnutné z hľadiska naplnenia všetkých zásad pre ukládanie trestov pri zohľadnení aj ustanovenia § 60 ods. 6 písm. b) Trestného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.